

KAPITOLA 1

Keď sme si na pošte vyzdvihli ten list, mama bola v siedmom nebi. Už predtým sa rozhodla, že všetky naše problémy sú vyriešené, raz a navždy za nami. Veľkým háčikom v jej dokonalom pláne som bola ja. Nepovažovala som sa za obzvlášť neposlušnú dcéru, ale tu sa moja trpezlivosť končila.

Nechcela som patriť do kráľovskej rodiny. Nechcela som byť Jednotkou. Nechcela som sa o to ani len *pokúsiť*.

Schovala som sa vo svojej izbe, na jedinom mieste, kde som mala pokoj od čulého ruchu plného domu, a snažila som sa vymyslieť nejaký argument, ktorý by ju odzbrojil. Zatiaľ som mala slušnú zbierku úprimných názorov... Nemyslím, že by bol medzi nimi jediný, ktorý by jej stál za pozornosť.

Už som sa jej nemohla viac vyhýbať. Blížil sa čas obeda, a keďže som bola najstarším dieťaťom, ktoré ešte ostalo v dome, všetky povinnosti spojené s varením ostali na mňa. S námahou som vstala z postele a vykročila som do toho blázincia.

Mama na mňa hodila nepríjemný pohľad, no nepovedala ani slovo.

V úplnej tichosti sme okolo seba prechádzali z kuchyne do jedálne. Pripravovali sme kurča, cestoviny, nakrájané jablká a prestierali sme pre piatich. Keď som zdvihla zrak, zahľadela sa na mňa prísny pohľadom, akoby vo mne chcela vzbudiť pocit viny a prinútiť ma urobiť, čo odo mňa chce. Často to skúšala. Ako keď som nechcela vziať istú prácu, pretože som vedela, že hostujúca rodina sa správa zbytočne hrubo. Alebo keď odo mňa chcela, aby som vydržla celý dom, pretože sme si nemohli dovoliť zavolať na pomoc Šestku.

Niekedy to zabralo. Niekedy nie. A v tomto som nehodlala ustúpiť.

Neznášala, keď som sa začala. Ale tvrdohlavá som po nej, takže by ju to nemalo prekvapovať. Toto však nebolo len o mne. Mama bola v poslednom čase nesvoja. Končilo sa leto a čoskoro príde chlad. A obavy.

Mama nahnevane trepla džbán s čajom doprostred stola. Pri myšlienke na čaj s citrónom mi tiekli slinky. Budem však musieť počkať. Bola by škoda, keby som si svoj pohár vypila už teraz a k jedlu by mi už ostala len voda.

„Zabilo by ťa, keby si vyplnila tú žiadosť?“ neudržala sa. „Selekcia by mohla byť pre teba skvelou príležitosťou, pre nás všetkých.“

Nahlas som si povzdychla. Vyplniť tú žiadosť by bolo pre mňa skoro ako smrť.

Nebolo žiadnym tajomstvom, že rebeli – podzemné kolónie, ktoré nenávideli Illeu, našu veľkú a relatívne mladú krajinu – podnikali na palác časté a zúrivé výpady. Už sme ich videli v akcii v Karolíne. Jednu z magistrátnych budov vypálili do tla a niekoľkým Dvojkám doničili auto. Raz dokonca došlo k veľkému úteku z väzenia, no keď vezmem do úvahy, že oslobodili len pubertálne dievča, ktorému sa podarilo otehotnieť, a Sedmičku – otca deviatich detí, nemohla som sa zbaviť dojmu, že vtedy konali správne.

Odhliadnuc od možného nebezpečenstva, mala som pocit, že už len zváženie Výberu by mi prevrátilo dieru do srdca. Neubránila som sa úsmevu, keď som si pomyslela na všetky dôvody, prečo je moje miesto presne tam, kde práve som.

„Posledných niekoľko rokov bolo pre tvojho otca veľmi ťažkých,“ povedala jedovato. „Ak máš v sebe kúsok súcitu, pomysli naňho.“

Otec. Áno. Naozaj som chcela otcovi pomôcť. Aj May a Geradovi. Aj mame, asi. Keď to povedala takto, dôvody na úsmev pominuli. Už pridľho sme sa tu dusili. Zaujímalo by ma, či by to otec vnímal ako spôsob nápravy, či to peniaze vôbec dokážu.

Niežeby naša situácia bola až taká zlá, že by sme sa báli o prežitie alebo niečo podobné. Neboli sme na mizine. Ale myslím, že sme od toho nemali až tak ďaleko.

Naša kasta bola tri čísla od úplného spodku. Boli sme umelci. A umelci a klasickí hudobníci boli len tri stupienky odo dna. Doslava. Náš rozpočet bol napätý ako struna a náš príjem do veľkej miery závisel od ročného obdobia.

Spomenula som si, ako som v jednej ošúchanej dejepisnej knižke čítala, že všetky hlavné sviatky roka boli kedysi natlačené do zimných mesiacov. Po čomsi, čo sa volalo Halloween, nasledovalo Vďakvyzdanie, potom boli Vianoce a Nový rok. Nasledovali jeden za druhým.

Vianoce ostali rovnaké. Dátum narodenia božstva sa zmeniť nedá. Keď však Illeá podpísala veľkú mierovú dohodu s Čínou, Nový rok pripadol na január či február – v závislosti od polohy mesiaca. Všetky individuálne oslavy vďaky a nezávislosti z našej strany sveta sa spojili do jedného Veľkého dňa slávy. Ten sa oslavuje v lete. Je to čas osláv vzniku Illey, radosti z toho, že sme ešte stále tu.

Neviem, čo bol Halloween. Už sa nikdy neobjavil.

Minimálne trikrát ročne mala naša rodina plné ruky práce. Otec

a May vyrábali svoje umenie a ich podporovatelia ho kupovali ako dary. Ja s mamou sme účinkovali na večierkoch – ja som spievala a ona hrala na klavíri. Kým to bolo v našich silách, neodmietli sme žiadnu prácu. Keď som bola mladšia, desilo ma to. Teraz som sa len snažila byť ako hudba, ktorá hrá v pozadí. Tak nás videli naši zamestnávateľa: malo nás byť počuť, ale nie vidieť.

Gerad svoj talent ešte neobjavil. Mal však len sedem rokov. Ešte mal trocha času.

Čoskoro opadnú listy a náš maličký svet bude opäť neistý. Päť hladných krkov, no iba štyria pracujúci. Bez istej práce až do Vianoc.

Keď som sa na to pozrela takto, Selekcia sa zdala ako lano – istota, ktorej som sa mohla pridržať. Ten hlúpy list ma môže vytiahnuť z tejto temnej priepasti – a so mnou celú moju rodinu.

Pozrela som sa na mamu. Na to, že bola Pätka, bola trocha pri sebe, čo bolo divné.

Nebola pahlná a jedla nazvyš sme aj tak nemali. Možno takto jednoducho vyzerá telo po piatich deťoch. Mala ryšavé vlasy ako ja, no plné jasnobielych prameňov. Posiali jej hlavu z ničoho nič pred dvoma rokmi. V okolí očí mala vrásky, hoci bola stále dosť mladá, a ako sa presúvala po kuchyni, videla som, že je zhrbená, akoby jej na pleciah tlačilo neviditeľné bremeno.

Vedela som, že toho musí veľa uniesť. Vedela som, že to preto sa ma snažila tak manipulovať. Už beztak sme sa dosť hádali, no keď sa potichu priblížila jeseň, čas pracovného sucha, bola omnoho viac podráždená. A vedela som, že nedokáže pochopiť, prečo nechcem ani len vyplniť nejakú hlúpu prihlášku.

Na tomto svete však boli veci – dôležité veci – ktoré som milovala. A ten papier mi pripadal ako múr, ktorý mi bránil dostať sa k tomu, čo chcem. Možno boli moje túžby hlúpe. Možno boli celkom nere-

álne. Ale boli moje. Nechcela som obetovať svoje sny – bez ohľadu na to, koľko pre mňa znamená moja rodina. Okrem toho – už som im obetovala veľa.

Kenna sa vydala a Kota bol preč, takže som bola najstaršia z detí, ktoré ostali, a svojej úlohy som sa zhostila tak rýchlo, ako sa len dalo. Robila som maximum pre to, aby som prispela do rodiny. Domácu výučbu sme prispôbili môjmu skúšaniu, ktoré zabralo väčšinu dňa, pretože som sa snažila zdokonaľiť nielen v speve, ale aj v niekoľkých nástrojoch.

Ale keď sme mali tento list, na žiadnej mojej práci už nezáležalo. V maminých očiach som už bola kráľovnou.

Keby som viac rozmýšľala, ukryla by som to hlúpe oznámenie, skôr ako vojdú otec, May a Gerad. Nevedela som však, že mama si ho schovala pod šaty. Vytiahla ho uprostred jedenia.

„Adresované Singerovcom,“ vyhlásila.

Snažila som sa ho zdrapnúť, no mama bola rýchlejšia. Skôr či neskôr by sa to aj tak dozvedeli, ale ak to oznámi takto, všetci budú na jej strane.

„Mami, prosím,“ žiadala som ju.

„Chcem to počuť!“ zapišťala May. Neprekvapovalo ma to. Moja mladšia sestra vyzerala presne ako ja, len s trojročným rozdielom. Aj keď bol náš vzhľad prakticky identický, osobnosť sme mali každá celkom inú. Na rozdiel odo mňa bola May spoločenská a optimistická. A momentálne mala hlavu plnú chlapcov. Celá táto záležitosť jej pripadala ako niečo úžasne romantické.

Cítila som, ako sa červenám od zahanbenia. Otec pozorne počúval a May doslova skákala od radosti. Gerad, zlatý chlapec, len jedol ďalej. Mama si odkašľala a pokračovala.

„Posledné sčítanie ľudu potvrdilo, že vo vašom dome v súčasnosti prebýva nezadaná žena vo veku šestnásť až dvadsať rokov.

Radi by sme vás upozornili na blížiacu sa príležitosť vzdať hold veľkému národu Illey.“

May opäť zapišťala a stisla mi rameno. „To si ty!“

„Ja viem, ty malá opica. Prestaň, lebo mi zlomiš ruku.“ May ma však nepustila a skákala ešte viac.

„Náš milovaný princ Maxon Schreave,“ pokračovala mama, „dovŕši tento mesiac plnoletosť. Dúfa, že do tejto novej životnej etapy vkročí s partnerkou – že jeho nevestou bude pravá dcéra Illey. Ak vašu súcu dcéru, sestru či zverenkyňu zaujíma možnosť stať sa nevestou princa Maxona a zbožňovanou princeznou Illey, vyplňte, prosím, priloženú prihlášku a odovzdajte ju vo svojom najbližšom provinčnom stredisku. S princom sa stretne jedna žena z každej provincie, vybraná náhodným žrebom.

Uchádzačky budú ubytované v krásnom paláci Illey v Angeles po celý čas ich pobytu. Rodinám každej z nich bude vyplatené štedré odškodné,“ to mama zdôraznila, „za ich službu kráľovskej rodine.“

Zagúľala som nad tým očami. Takto to robievali s kráľovskými synmi. Princezné, ktoré sa narodili do kráľovskej rodiny, predali na vydaj, aby sa upevnili naše mladé vzťahy s ostatnými krajinami. Chápala som ten dôvod – potrebovali sme spojencov. Ale nepáčilo sa mi to. Nikdy predtým som nemusela byť svedkom ničoho takého a dúfala som, že ani nikdy nebudem. Do kráľovskej rodiny sa nenarodila princezná už tri generácie. Princovia si však brali ženy z ľudu, aby pozdvihli morálku nášho niekedy vrtkavého národa. Myslím, že nás to má spojiť a pripomenúť nám, že Illeá vyrástla na zelenej lúke.

Ani jedna z možností sa mi nepozdávala. A predstava, že by som sa zúčastnila tejto súťaže a celý národ sledoval, ako si jeden nafúkaný trkvas vyberá tú najrozkošnejšiu a najpovrchnejšiu zo skupinky, aby mu robila mlčiacu peknú tváričku, ktorá bude vedľa

neho stáť, keď bude v telke... mala som chuť kričať. Existuje niečo ponižujúcejšie?

Okrem toho som už navštívila dosť Dvojok a Trojok, aby som na sto percent vedela, že nikdy nechcem byť jednou z nich, nehovoriac o Jednotke. Ak nás práve netrápil hlad, bola som celkom spokojná ako Päťka. To mama prahla po vyššej kaste, nie ja.

„A Americu si isto zamiluje! Je taká krásna,“ rozplývala sa mama.

„Ale mama. Som tak prinajlepšom priemerná.“

„To nie si!“ povedala May. „Pretože ja vyzerám presne ako ty a som pekná!“ Vystrúhala taký široký úsmev, že som neudržala smiech. A bola to dobrá pripomienka. Pretože May bola naozaj krásna.

Nebolo to však len jej tvárou, odzbrojujúcim úsmevom či jasnými očami. Z May vyžarovala energia, prekypovala nadšením, pre ktoré človek chcel byť v jej prítomnosti. May bola magneticky príťažlivá a, úprimne, ja som taká nebola.

„Gerad, čo si myslíš ty? Som podľa teba pekná?“ spýtala som sa.

Všetky oči sa obrátila na najmladšieho člena rodiny.

„Nie! Baby sú hnusné!“

„Gerad, no tak.“ Mama si nahnevane povzdychla, no len naoko. Na Gerada sa dalo ťažko hnevať. „America, musíš vedieť, že si veľmi pôvabná.“

„Keď som taká pekná, ako to, že ma nikdy nikto nepozval na rande?“

„Och, oni by chceli, ale ja ich vždy zaplaším. Moje dievčatá sú pripekné na to, aby sa vydali za päťku. Kenna si vzala Štvorku a som si istá, že ty máš ešte na viac.“ Mama si upila z čaju.

„Volá sa James. Prestaň ho volať číslom. A odkedy za mnou chodia chlapi?“ Počula som, ako sa mi zvyšuje hlas. Na našom prahu som nikdy nevidela jediného chlapca.

„Už dlhšie,“ povedal otec. Bolo to prvýkrát, čo k téme niečo

povedal. Jeho hlas mal smutný podtón a uprene hľadel do svojej šálky. Snažila som sa dovtípiť, čo ho tak rozrušuje. Chlapci, ktorí za mnou chodia? To, že sme s mamou opäť v sebe? Predstava, že by som sa súťaže nezúčastnila? Tá dialka, ktorá by nás delila, keby som sa zúčastnila?

S otcom sme si boli blízki. Myslím, že v čase, keď som prišla na svet, bola mama so silami v koncoch, a tak sa o mňa väčšinou staral on. Svoju prchkú povahu mám po mame, no empatiu zasa po otcovi.

Na krátky okamih zdvihol zrak a ja som okamžite pochopila. Nechcel to odo mňa žiadať. Nechcel, aby som odišla. Nemohol však poprieť tie výhody, ktoré by sme získali, keby sa mi tam podarilo dostať – čo i len na jediný deň.

„America, buď rozumná,“ povedala mama. „Iste sme jediní rodičia v krajine, ktorí na to musia svoju dcéru nahovárať. Len pomysli na tú príležitosť! Raz by si mohla byť kráľovnou!“

„Mami. Aj keby som chcela byť kráľovnou, čo rozhodne nechcem, sú tu tisícky ďalších uchádzačiek z celej provincie. Tisícky. A keby ma aj náhodou vyžrebovali, ešte stále by tu bolo 34 ďalších dievčat, ktoré určite vedia zvädzať lepšie, ako to ja kedy dokážem predstierať.“

Gerad zbystril. „Čo je to zvädzať?“

„Nič,“ odpovedali sme všetci naraz.

„Je smiešne si pri tom všetkom namýšľať, že by som mohla nejak vyhrať,“ dokončila som.

Mama odsunula stoličku, postavila sa a natiahla sa ponad stôl ku mne.

„Jedna to vyhrať musí, America. Máš rovnakú šancu ako všetky ostatné.“ Hodila na stôl obrúsok a otočila sa na odchod. „Gerad, keď to doješ, je čas na sprchu.“

Zašomral.

May jedla mlčky. Gerad si vypýtal dupľu, no už nič nebolo. Keď deti vstali, začala som spratávať zo stola. Otec len sedel a chlipkal svoj čaj. Opäť mal žlté škvrnky od farby, ktoré mi na tvári vyčarili úsmev. Postavil sa a striasol si omrvinky z košeľa.

„Prepáč, otec,“ zamumlala som pri zbieraní tanierov.

„To nič, pampúšik. Nehnevám sa.“ Uvoľnene sa usmial a chytil ma okolo pliec.

„Ja len...“

„Nemusíš mi to vysvetľovať, zlatko. Ja viem.“ Pobožkal ma na čelo. „Vrátim sa k práci.“

Na to som odišla do kuchyne a začala umývať riad. Svoj tanier s takmer nedotknutým jedlom som zakryla servítkou a schovala ho do chladničky. Ostatní nechali len omrvinky.

Povzdychla som si a zamierila som do svojej izby nachystať sa do postele. Celá tá záležitosť bola neznesiteľná.

Prečo na mňa mama musela tak tlačiť? Nebola spokojná? Nemiluje hádam otca? Prečo jej to nestačí? Prečo vždy musí všetko vyhrocovať?

Lahla som si na svoj nepohodlný matrac a pokúsila som sa zobrať si Výber na drobné. Myslím, že to má svoje výhody. Bolo by fajn aspoň sa chvíľu dobre najesť. Nemala som sa čoho obávať. Do princa Maxona sa nezamilujem. Z toho, čo som videla v Správach z Kapitolu, by sa mi ten chlap ani nepáčil

Zdalo sa to ako večnosť, kým udrela polnoc. Pristavila som sa pri zrkadle pri dverách, aby som sa uistila, že moje vlasy vyzerajú rovnako dobre ako ráno, a naniesla som si na pery trocha lesku, aby som nebola taká bledá. Mama bola prísna, pokiaľ išlo o šetrenie mejkapu, keď sme mali vystupovať či ísť na verejnosť, no v noc, akou je tá dnešná, si obyčajne čosi uchmatnem.

Čo najtichšie som sa vkradla do kuchyne. Vzala som si svoju nedojedenú večeru, starý chlieb a jablko. Všetko som to zabalila. Kráčať pomaly do svojej izby v takúto nočnú hodinu bolo utrpenie, no ak by som to urobila skôr, bola by som zbytočne nervózna.

Otvorila som u seba okno a vyzrela som von na náš maličký dvor. Mesiac veľmi nesvietil, takže som musela najskôr počkať, kým mi oči privyknú na tmu. Na opačnej strane trávniku stál dom na strome – v tmavej noci bolo sotva vidieť jeho obrysy. Keď sme boli mladší, Kota často uviazal na konáre posteľné plachty, takže vyzeral ako loď. On bol kapitán a ja som bola jeho prvý dôstojník. Moje povinnosti zahrňovali hlavne zametanie podlahy a prípravu jedla, čiže zeme a halúzok, ktoré som napchala na mamine panvice. Dal si za lyžicu zeme a „jedol“ ju tak, že ju hádzal poza plece. Čiže som musela opäť zametať, ale neprekážalo mi to. Bola som šťastná, že môžem byť s Kotom na lodi.

Rozhliadla som sa. V žiadnom z okolitých domov sa nesvietilo. Nikto sa nepozeral. Opatrne som vyliezla z okna. Kedysi som mala z lezenia modriny, pretože som to robila zle, ale teraz to už išlo ľahko. Rokmi som sa zdokonalila. A nechcela som znehodnotiť jedlo.

Náhľivo som kráčala po trávniku v mojom najkrajšom pyžame. Mohla som si nechať normálne oblečenie, no takto mi bolo pohodlnejšie. Asi bolo jedno, čo mám na sebe, ale v krátkych hnedých šortkách a priliehavej bielej košeli som sa sama sebe páčila.

Vyšplhať sa jednou rukou po stupienkoch priklincovaných k stromu mi už nerobilo žiaden problém. Aj túto zručnosť som si vypestovala tréningom. Každý krok hore prinášal úľavu. Nebolo to bohvieako ďaleko, no tu som mala pocit, akoby bol všetok rozruch z domu kilometer vzdialený. Tu som nemusela byť žiadnou princeznou.

Ako som liezla hore do tej malej boudky, ktorá bola mojím únikom, vedela som, že nie som sama. Ktosi sa ukrýval v tme v kúte oproti. Zrýchlil sa mi dych. Nedokázala som tomu zabrániť. Položila som jedlo a žmúrila do tmy. Postava sa pohla a zasvietila slabú sviečku. Veľa svetla nerobila – nikto v dome nemohol nič vedieť, no stačilo to. Keď votrelec konečne prehovoril, tvár mu ožila šibalským úsmevom.

„Ahoj, kráska.“